

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 101.779 van 13 december 2001
in de zaak A. 90.254/VII-20.706.**

In zake : Frans MONS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS,
kantoor houdende te GENT,
Visserij 157 A

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat E. VAN ACKER,
kantoor houdende te GENT,
Brugsesteenweg 318.

tussenkomen partij :

Raphaël MOUTON,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. PATYN,
kantoor houdende te EVERGEM,
Schoonstraat 64.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Frans MONS op 15 maart 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 20 december 1999 waarbij de beroepen aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 1 juli 1999 houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan Raphaël MOUTON, Dries 39, 9070 Heusden-Destelbergen, om een inrichting gelegen te Dries 39, 9070 Heusden, te hernieuwen, ongegrond worden verklaard;

Gelet op het arrest nr. 88.472 van 29 juni 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt bevolen;

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting van de procedure van de verwerende partij en van de belanghebbende partij;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 26 juli 2000;

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2000 die de tussenkomst van Raphaël MOUTON toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de beschikking van 10 april 2001 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 18 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. SLABBINCK die, loco Advocaten I. LARMUSEAU, P. DE SMEDT en B. ROELANDTS verschijnt voor verzoeker, van Advocaat D. DE KEYSER die, loco Advocaat E. VAN ACKER

verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat A.PATYN, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De tussenkomende partij exploiteert een landbouwbedrijf in Destelbergen, deelgemeente Heusden. De inrichting ligt in woongebied en paalt aan een op 12 december 1964 vergunde verkaveling. Verzoeker woont in die verkaveling, vlak naast de inrichting.

In een straal van honderd meter rond de inrichting staan 26 woningen.

Er geldt geen goedgekeurd gemeentelijk plan van aanleg.

1.2. Op 7 februari 1978 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen een exploitatievergunning, voor een termijn van vijftien jaar, voor :

- 120 runderen;
- 6.000 kippen;
- 980 varkens.

Op 21 mei 1992 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen akte van de aangifte van de opslag van 665 m³ dierlijke mest en van een voederopslag van 23 ton.

1.3. Op 25 februari 1993 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor :

- 110 runderen;
- 200 legkippen;
- 115 zeugen en 805 mestvarkens;
- de opslag van 1.200 m³ dierlijke mest;
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout.

De vergunning geldt voor een termijn van tien jaar.

Op 29 juli 1993 acht de bevoegde minister in beroep de exploitatie onbestaanbaar met de woonomgeving, stellende dat de inrichting binnen het woongebied aanleiding geeft tot niet aanvaardbare geurhinder, maar verleent om billijkheidsredenen een vergunning voor een termijn van vijf jaar, die het de exploitant mogelijk moet maken te herlocaliseren.

1.4. Op 6 juni 1996 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor een verplaatste en uitgebreide exploitatie in Laarne.

Op 27 november 1996 wordt de vergunning in beroep weer opgeheven.

Een vordering tot schorsing vanwege de tussenkomende partij wordt door de Raad van State verworpen omdat geen ernstige middelen worden aangevoerd.

Het annulatieberoep is nog hangende.

1.5. Op 12 juni 1997 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor de exploitatie op de oude locatie, voor een nieuwe termijn van twee jaar, om alsnog herlocalisatie mogelijk te maken.

In het besluit wordt gesteld dat, gelet op de ligging in een dichtbewoond woongebied, op geringe afstand van de dichtstbijwonenden, geur- en lawaaihinder als reëel te beschouwen zijn.

Vergunning wordt verleend voor :

- 117 runderen (7 runderen vervangen 200 legkippen);
- 115 zeugen en 805 mestvarkens;
- de opslag van 1.600 m³ dierlijke mest (dus plus 400 m³);
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout;
- het lozen van huishoudelijk afvalwater in de riolering.

Na beroep door verzoeker brengt de bevoegde minister, bij toepassing van het zogenaamde vergunningenbesluit, de dierenaantallen terug tot :

- 110 runderen (55 jonger dan 1 jaar, 55 tussen 1 en 2 jaar);
- 97 zeugen en 680 mestvarkens.

Verzoeker dient een annulatieberoep in tegen deze beslissing, in de mate dat deze de vergunning weigert voor 143 varkens (18 zeugen en 125 mestvarkens).

De zaak is nog hangende.

1.6. Op 2 juli 1998 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen een milieuvergunning voor een herlocalisatie naar Lochristi.

Op 23 december 1998 wordt de vergunning in beroep weer opgeheven.

Een vordering tot schorsing vanwege de tussenkomende partij wordt door de Raad verworpen, omdat geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt aangetoond.

Het annulatieberoep is nog hangende.

1.7. Op 4 februari 1999 dient de tussenkomende partij een aanvraag in voor de hernieuwing van de vergunning op de oude locatie in Destelbergen, voor :

- 110 runderen;
- 200 legkippen;

- 97 zeugen en 680 mestvarkens;
- de opslag van 1.600 m³ dierlijke mest;
- de opslag van in totaal 4.000 liter mazout;
- het lozen van huishoudelijk afvalwater in de riolering.

Op 1 juli 1999 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen om billijkheidsredenen de gevraagde vergunning, behalve voor de 200 kippen waarvoor de lopende vergunning vervallen bleek.

De vergunning geldt voor een termijn tot 8 februari 2003.

In het besluit wordt overwogen dat geur- en lawaaihinder voor de buurtbewoners als reëel te beschouwen is.

1.8. Verzoeker en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Destelbergen tekenen beroep aan tegen deze vergunning. Het college van burgemeester en schepenen is van oordeel dat een vergunning voor een jaar moet volstaan om het bedrijf als bestaand bedrijf te kunnen herlocaliseren.

1.9. a) De afdeling stedenbouwkundige vergunningen adviseert ongunstig, in volgende bewoordingen :

"(...)

Overwegende dat de vergunning van 29 juli 1993 slechts werd verleend voor 5 jaar teneinde de exploitant de gelegenheid te geven de inrichting te herlocaliseren;

Overwegende dat een deel van de inrichting gebeurt in wederrechtelijk opgerichte gebouwen;

Overwegende dat dergelijke exploitatie niet meer verenigbaar is met de woonomgeving en als strijdig te beschouwen is met de bestemming van het woongebied;

Bijgevolg besluit de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen tot het uitbrengen van een ongunstig advies".

b) De Vlaamse Landmaatschappij verleent een gunstig advies, behalve voor de kippen.

c) De administratie gezondheidszorg verleent een gunstig advies, er van uitgaande dat het om een laatste vergunning voor drie jaar gaat.

d) Het hoofdbestuur milieuvergunningen verleent een gunstig advies, behalve voor de kippen, met volgende motivering :

"(...)

Overwegende dat gezien de omliggende woningen, het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou herlocaliseren; dat evenwel aan de exploitant voldoende tijd moet gegeven worden om een geschikte plaats te zoeken om te herlocaliseren; dat de exploitant reeds twee milieuvergunningsaanvragen heeft gedaan om zijn bedrijf te herlocaliseren; dat deze milieuvergunningsaanvragen evenwel beide zijn geweigerd door de bevoegde overheid; dat hieruit de wil van de exploitant blijkt om zijn bedrijf te herlocaliseren;

Overwegende dat een hernieuwing van de vergunningstermijn tot 8 februari 2003 billijk lijkt teneinde de exploitant de kans te geven een geschikte vestigingsplaats voor zijn bedrijf te vinden in het kader van een herlocalisatie; (...)".

e) De Vlaamse Milieumaatschappij verwijst naar haar in eerste aanleg verleende advies.

f) De gewestelijke milieuvergunningscommissie verleent een gunstig advies, behalve voor de kippen. In de motivering worden onder meer de hoger geciteerde overwegingen van het hoofdbestuur milieuvergunningen overgenomen, met nog volgende toevoeging :

"Overwegende dat in verband met de argumenten van de beroepsindiener inzake de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van het betrokken bedrijf met de omgeving, kan gezegd worden dat het gebouw, dat geen bouwvergunning heeft, geen voorwerp uitmaakt van de huidige milieuvergunningsaanvraag; dat de uitbating gebeurt in volledig vergunde of van vroeger bestaande gebouwen, die gelijkgesteld moeten worden met vergunde gebouwen".

1.10. Na de zitting en het advies van de gewestelijke milieuvergunningscommissie zendt de afdeling stedenbouwkundige vergunningen volgende brief naar die commissie :

"In aansluiting aan de nota van 22 september 1999 laat ik u hierbij een enigszins genuanceerd standpunt van de Afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen geworden.

Op de zitting van de commissie is gebleken dat -in tegenstelling tot wat beweerd wordt in het advies van de Afdeling R.O.H.M. Gent, de uitbating zou gebeuren in volledig vergunde of van vroeger bestaande gebouwen, die gelijkgesteld moeten worden met vergunde gebouwen.

Er is wel degelijk een in overtreding opgericht gebouw nog aanwezig op het terrein, doch dit heeft niets met de exploitatie te maken.

Indien dit alles inderdaad zo is kan er op vlak van stedenbouw en ruimtelijke ordening een gunstig advies uitgebracht worden".

1.11. Op 20 december 1999 wordt de bestreden beslissing genomen :
er wordt vergunning verleend tot 8 februari 2003;

2. De gegrondheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat verzoeker een tweede middel neemt uit

"een schending van artikel 43, § 7, 2° lid van het decreet (...) betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (hierna : het coördinatiedecreet), zoals gewijzigd door artikel 166, § 2 en § 3 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999) iuncto een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur meer specifiek van het redelijkheidsbeginsel het continuïteitsbeginsel en het beginsel van het gewekte vertrouwen en machtsafwending";

dat verzoeker onder meer doet gelden dat reeds tot tweemaal toe aan de tussenkomende partij louter om billijkheidsredenen een verlenging van de milieuvergunning werd toegestaan, alhoewel de inrichting op de betrokken locatie absoluut onaanvaardbaar is en dat thans, gebruik makend van artikel 43, § 7, tweede lid, van het stedenbouwdecreet, bepaling die werd ingevoegd bij artikel 166, § 3, van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, een derde verlenging werd toegestaan, waarbij evenwel de hinder voor de omwonenden totaal buiten beschouwing werd gelaten, terwijl nochtans de toepassing van evengenoemde bepaling slechts mag worden overwogen na een deugdelijke afweging van alle in het geding zijnde belangen, en zeker van de belangen die geacht worden te zijn geschaad, waaronder "de ernstig bedreigde belangen van de omwonenden";

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord daarop repliceert dat wel degelijk rekening werd gehouden met de hinder voor de omwonenden, daar de minister duidelijk vermeldt dat, gezien de omliggende woningen, het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou worden geherlocaliseerd, maar dat aan de exploitant voldoende tijd moet worden gegeven om een geschikte plaats te zoeken, dat uit het ministerieel besluit ook blijkt dat de belangen van alle betrokken partijen werden afgewogen, waar het stelt dat de inrichting als intensieve veehouderij niet verenigbaar is met de bestemming woongebied en dat gezien de omliggende woningen het wenselijk is dat de betrokken veeteeltinrichting herlocaliseert, dat de in het verleden verleende termijn om te herlocaliseren te kort was en dat de huidige verlenging moet worden beperkt tot twee extra jaren, terwijl de huidige decreetsbepalingen een maximumtermijn van vijf jaar toelaten;

2.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst aangaande de sub 2.1.1. omschreven grief van de verzoekende partij doet gelden wat volgt :

“Art. 43, §7, tweede lid van het decreet van 22 oktober 1996 heeft betrekking op de hypothese dat een zonevreemde inrichting de goede ruimtelijke ordening schaadt :

Overeenkomstig art. 47 §7 eerste lid van het decreet van 22 oktober 1996 (a contrario) wordt de goede ruimtelijke ordening geschaad :

- hetzij, wanneer de ruimtelijke draagkracht van het gebied wordt overschreden,
- hetzij, wanneer de voorziene verwerving van functies de bestemming in de onmiddellijke omgeving in het gedrang brengt of verstoort.

In beide hypothesen blijft de hinder voor mens en leefmilieu niet binnen aanvaardbare perken, moest de hinder voor mens en leefmilieu wel binnen aanvaardbare perken blijven, dan zou de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet overschreden worden en zou de bestemming in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang gebracht worden of verstoord worden.

Vandaar dat de vergunning in die hypothesen slechts voor beperkte termijn kan hernieuwd worden (maximaal 5 jaar). Bovendien is de hernieuwing in deze hypothese slechts mogelijk onder de zéér strikte voorwaarden van art. 43 §8 van het decreet van 22 oktober 1996.

Art. 43 §7 tweede lid van het decreet van 22 oktober 1996 kan enkel toegepast worden op inrichtingen waarvan de hinder voor mens en leefmilieu

niet binnen aanvaardbare perken blijft. Een zonevreemde inrichting waarvan de hinder voor mens en leefmilieu wel binnen aanvaardbare perken blijft, valt niet onder art. 43 §7 tweede lid van het decreet van 22 oktober 1996 maar wel onder art. 43 §7 eerste lid van het decreet van 22 oktober 1996.

De verweerster die art. 43 §7 tweede lid van het decreet van 22 oktober 1996 toepaste op de tussenkomen partij haar aanvraag tot hernieuwing van de milieuvergunning had reeds een milieukundige toetsing gedaan én was in het kader daarvan tot de conclusie gekomen dat de hinder voor mens en leefmilieu niet binnen aanvaardbare perken blijft. In het tegenovergestelde geval diende zij toepassing te maken van art. 43 §7 eerste lid van het decreet van 22 oktober 1996.

Door art. 43 §7 tweede lid van het decreet van 22 oktober 1996 toe te passen heeft de verweerster dus wel rekening gehouden met de hinder voor de omwonenden in die zin dat de verdere exploitatie alleszins beperkt wordt tot maximaal 5 jaar én onder de zeer strikte voorwaarden van art. 43 §8 van het decreet van 22 oktober 1996, wat niet het geval zou geweest zijn bij toepassing van art. 43 §7 eerste lid van het decreet van 22 oktober 1996.

Reden waarom de tussenkomen partij van oordeel is (in tegenstelling tot de Auditeur, in het auditoraatsverslag in het kader van de procedure tot schorsing van de bestreden beslissing en in tegenstelling tot het schorsings-arrest) dat de toepassing van art. 43 §7 tweede lid van het decreet van 22 oktober 1996 inhoudt dat de overheid de essentiële milieukundige toetsing die geldt voor zonevreemde inrichtingen die de ruimtelijke ordening niet schaden, als voor zone-eigen inrichtingen wel gedaan heeft.

De eerste grief van verzoeker is ongegrond”;

dat zij daar in haar later ingediende memorie niets aan toevoegt;

2.1.4. Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord nog stelt dat de argumenten van de tussenkomen partij geen afbreuk doen aan hetgeen reeds in het schorsingsarrest was gesteld;

2.1.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie volhoudt dat de door de bevoegde minister gegeven interpretatie de juiste is daar het evident is dat zonevreemde inrichtingen hinderlijk voor de omgeving zijn;

2.2.1. Overwegende dat artikel 166, § 3, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening aan artikel 43, § 7, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, een tweede lid toevoegt, waardoor deze bepaling luidt als volgt :

"De overheden die krachtens het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning moeten beslissen over milieuvergunningsaanvragen kunnen bij het verlenen van de milieuvergunningen afwijken van de bepalingen van het ontwerp-gewestplan en het gewestplan op voorwaarde dat de goede ruimtelijke ordening niet wordt geschaad. Dit betekent onder meer dat de ruimtelijke draagkracht van het gebied niet wordt overschreden en dat de voorziene verweving van functies de aanwezige of te realiseren bestemmingen in de onmiddellijke omgeving niet in het gedrang brengt of verstoort. Het naleven van bovenvermelde voorwaarden moet blijken uit de motivering van de beslissing over de milieuvergunningsaanvraag.

Wanneer de ruimtelijke ordening wordt geschaad kunnen de overheden rekening houden met de termijn die er nodig is om de betrokken inrichting te herlocaliseren, met een maximum van 5 jaar";

dat die bepaling aan de milieuvergunningverlenende overheid de mogelijkheid biedt om ingeval de milieuvergunning geacht wordt de goede ruimtelijke ordening te schaden, met het oog op herlocalisatie een milieuvergunning te verlenen, mits voldaan is aan bepaalde voorwaarden gesteld in artikel 43, § 8, van hetzelfde decreet; dat evenwel die bepaling de milieuvergunningverlenende overheid niet ontslaat van de plicht na te gaan of de hinder voor mens en leefmilieu binnen de aanvaardbare perken blijft; dat, in tegenstelling tot wat de tussenkommende partij daaromtrent stelt, de essentiële milieukundige toetsing *prima facie* zowel geldt voor zone-eigen inrichtingen als voor zonevreemde inrichtingen; dat immers het zone-eigen of het zonevreemde karakter van een inrichting betrekking heeft op de wetgeving inzake ruimtelijke ordening, die een andere finaliteit heeft dan deze inzake milieuvergunningen; dat bij de beoordeling van een milieuvergunningsaanvraag steeds de volgende twee vragen moeten worden gesteld :

1) is de gevraagde exploitatie verenigbaar met de vigerende bestemmingsvoorschriften ?

én

2) blijft de hinder voor mens en milieu binnen aanvaardbare perken ?;

dat een negatief antwoord op de eerste vraag op grond van voormeld artikel 43, § 7, om billijkheidsredenen tijdelijk kan worden ondervangen, maar dat dit niet wegneemt dat alsnog een milieuhygiënische toetsing moet gebeuren en een negatief antwoord op de tweede vraag niet kan worden omzeild; dat dienvolgens van

evengenoemde bepaling geen gebruik kan worden gemaakt indien de hinder voor mens en leefmilieu door de exploitatie van de betrokken inrichting de aanvaardbare perken te buiten gaat; dat het milieuvergunningsdecreet zelf en zijn uitvoeringsbesluiten nergens erin voorzien dat een vergunning wordt afgegeven louter op grond van billijkheidsredenen;

2.2.2. Overwegende dat de in onderhavig dossier doorgevoerde milieuhygiënische toetsing, wat de vergunde onderdelen betreft, heeft geleid tot de volgende overwegingen in het bestreden besluit :

"(...)

Overwegende dat het ongunstige advies van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van de administratie Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen van het departement Leefmilieu en Infrastructuur van 22 september 1999 gebaseerd was op de overweging dat de exploitatie zou plaatsvinden in gebouwen waarvoor geen bouwvergunning zou bestaan; dat dit weerlegd werd ter zitting van de Gewestelijke Milieuvergunningscommissie; dat dit in het verslag van de afdeling Stedenbouwkundige Vergunningen van 14 oktober 1999 wordt bevestigd en op grond daarvan een gunstig advies wordt gegeven;

Overwegende dat in verband met de argumenten van de beroepindiener inzake de stedenbouwkundige onverenigbaarheid van het betrokken bedrijf met de omgeving, bijgevolg kan gezegd worden dat het gebouw dat geen bouwvergunning heeft, geen voorwerp uitmaakt van de huidige milieuvergunningsaanvraag; dat de uitbating gebeurt in volledig vergunde of van vroeger bestaande gebouwen, die gelijkgesteld moeten worden met vergunde gebouwen;

Overwegende dat de inrichting als intensieve veehouderij niet verenigbaar is met de bestemming woongebied;

Overwegende dat op grond van artikel 43, §7 van het decreet op de ruimtelijke ordening toch een milieuvergunning kan worden verleend omdat het om hernieuwing van de milieuvergunning gaat; dat de ruimtelijke ordening in casu geschaad is, maar dat op grond van artikel 43, §7, tweede lid toch een milieuvergunning kan worden verleend om te herlocaliseren; dat de exploitant hiertoe vroeger reeds een termijn had verkregen maar dat gebleken is (twee mislukte pogingen) dat de termijn te kort was; dat de huidige bepalingen van het decreet op de ruimtelijke ordening een maximum van vijf jaar toelaten; dat gezien de vorige termijn de termijn hier dient beperkt te worden tot twee extra jaren;

(...)

Overwegende dat gezien de omliggende woningen, het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou herlocaliseren; dat evenwel aan de exploitant voldoende tijd moet gegeven worden om een geschikte plaats te

zoeken; dat de exploitant reeds twee milieuvergunningaanvragen heeft gedaan om zijn bedrijf te herlocaliseren; dat deze milieuvergunningaanvragen evenwel beide zijn geweigerd door de bevoegde overheid; dat hieruit de wil van de exploitant blijkt om zijn bedrijf te herlocaliseren;

Overwegende dat een hernieuwing van de vergunningstermijn tot 8 februari 2003 billijk lijkt teneinde de exploitant de kans te geven een geschikte vestigingsplaats voor zijn bedrijf te vinden in het kader van een herlocalisatie;

(...)

Overwegende dat in verband met de opslag van 4000 l mazout en 1600 m³ dierlijke mest milieutechnisch geen problemen te verwachten zijn;

(...)

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepsindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- het gaat hier over een bestaand veeteeltbedrijf dat sinds 1978 vergund is; dat afstands- en verbodsregels bijgevolg niet van toepassing zijn;
- billijkheidshalve moet de exploitant de kans krijgen een nieuwe vestigingsplaats voor herlocalisatie te zoeken; dat 2 eerdere pogingen geen succes hebben gehad;
- het gebouw dat in overtreding is opgericht met de stedenbouwkundige voorschriften, behoort niet tot het voorwerp van de milieuvergunningaanvraag";

dat uit die motivering blijkt dat "gezien de omliggende woningen het wenselijk zou zijn dat de betrokken veeteeltinrichting zou herlocaliseren" hetgeen er op wijst dat de exploitatie van de inrichting voor die omwonenden in woongebied hinder teweegbrengt; dat dit overigens ook reeds kan worden afgeleid uit het ministerieel besluit van 29 juli 1993 (sub 1.3) en uit de besluiten van de bestendige deputatie van 12 juni 1997 (sub 1.5) en van 1 juli 1999 (sub 1.7); dat uit die motivering ook blijkt dat louter om billijkheidsredenen, namelijk wegens problemen van herlocalisatie, aan de tussenkomende partij op grond van het hogergeciteerd artikel 43, § 7, van het op 22 oktober 1996 gecoördineerd decreet betreffende de ruimtelijke ordening, nog een vergunning voor twee jaar werd verleend, zonder dat er enig spoor van een milieuhygiënische toetsing is terug te vinden; dat zoals sub 2.2.1 werd gewezen, evengenoemde bepaling de milieuvergunningverlenende overheid er niet van ontslaat te onderzoeken of de hinder voor mens en milieu die de exploitatie van de betrokken instelling veroorzaakt binnen aanvaardbare perken blijft en dat in ontkennend geval op dit artikel geen beroep kan worden gedaan om voor een

maximumperiode van vijf jaar een milieuvergunning te verlenen; dat het middel in de aangegeven mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 20 december 1999 waarbij de beroepen aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 1 juli 1999 houdende het gedeeltelijk verlenen van de vergunning aan Raphaël MOUTON, Dries 39, 9070 Heusden-Destelbergen, om een inrichting gelegen te Dries 39, 9070 Heusden, te hernieuwen, ongegrond worden verklaard.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van het annulatieberoep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomst in het annulatieberoep, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien december tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.